

Nuorten Oaasto

Runoilijoille

Pyydän, että jätät ihottakö tämän lehden toimitukselle toisten ihmisten sepittämää runoa omiunne. Se on väärin ja kovin rumasti tehty. Jos jostakin runosta pidätte ja haluatte saada sen tässä lehdessä julkaistuksi, niin mainitkaa kenen se on kirjoittama ja mistä olette sen kopioineet. Mikä missään tapauksessa panko omaa nimeänne toisen kirjoittaman runon alle.

Minun toivoni kerran oisi...

Minun toiveeni kerran oisi
Maja pienoinen rakentaa.
Metsän syrjään, järven rantaan,
Tuulen suojahan vuorten taa.

Sinne ystäväni kera kerran
Laitan pirtin pienosen.
Vaikka suurta suojaa en saisi,
Niin sievän ja mielisän.

Siellä koneiden rattaiden ryske
Ei untani häiritä gaa
Vaun nukum lintujen laulum
Ja puiden lehvien huminaan.

Se on voimia kysyvää työtä
Vuosikausten hyörintää
Kaataa metsät, perkata pellot
Maan lannoittaa, siementää.

Hiessä otsin ystäväni raataa
Joskus apuna mä aberran.
Punt, pensahat maahan hän kaataa
Minä kotia kaunistan.

Kun metsästä kirvehen kalskeen
Kuulen litasin lakkaavan,
Niin päätyneen päivätyön jälkeen
Kotiin ystäväni odotan.

Minä kesäisin marjoja poimin
Kivi-alon syrjästä tuon
Ja helteisen päivän janoon
Tuohikiposta vettä juon.

Kun ystäväni kera kalden
Kalaretkillä kuljetan
Hän karien sivute soutaa —
Perätuhdolla istun mä vaan.

Kesä-iltoina metsässä kuljen
Ja huutelen karjaani.
Niin kauku se vuorilta vastaa
Ja säestää mun laulujani.

Kun talvisin laulellen hiihdän
Mun pakenee otukset.
Mun sukseeni ladut käy ristilin
Vuoret, laaksot ja lakeudet

Kun talven viimat ne vinkuu
Ja pakkahan puree niin—
Niin silloin riennän mä joutuin
Tutun tupani lämpimiin.

Näin haaveeni tässä kerroin
Se on niin pieni ja vaatimaton
Vaun kaikenkin viehkeä, armas,
Tämä unelma minulle on.

HELMI MATTSON.

Unelma on kaunis, mutta todellisuus on päivastainen, sanovat kokee-
neet.—Toim.

BERKELEY, CAL.

Toverittaren 2:ssa numerossa eräs "Kulkijatyttö n:o 2" on oikeassa, paitsi sentin korpuissa ja kynttilöissä. Pöydässä on aina korppujen kerralla myös "keikkiä", joskin ne usein loppuvat kesken ja oma syy ken jää viimeksi. Sitäpaitsi on korppu paljon terveellisempää sekä hampaille että ruansulatukselle kuin "cake".

Kynttilät. Miksi niitä laitettiin kukseen ensinkään, kun ei niitä ole l pa syyttäviä kuudessa, jossa on paperi-
koristeita?

50c sisäänpääsy on täällä melkein aina isoissa kuppaleissa. Se on kaunis, mutta liian iso hinta. Moni jää pois sentähden, että säästää siinä päivän ruokarahan (perheet). Jos me laittaisimme kappaleeseen 35 senttiä ja tanssiin 25 senttiä, niin

sillä me tienaisimme paljon enempi. Ja se nim.; toiskieliset pojat, jotka ennen usein olivat tansseissa, odottavat nyt oven ulkopuolella ja lähettävät pikkupojat ylös hakemaan "heidän naisiansa" alas. Toiskielisillä pojilla on nyt se käsitys suomalaisesta haalista, että siellä ei muuta kuin nyljetään ja.... Miksi eivät ne naiset, jotka tahraavat tupamme maaleen, vedä paanareitaan pois sinne "Rac" tanssihaaleihin, mistä ne ovat tulleetkin. Ei, he vaan syöttinä käyvät meillä. Well, se on heidän asiansa, onhan heillä vapaas käydä missä ja miten tahtovat....

"Sekaköörin harjoitus 11 p. — Uudet mies-äänit tervetulleita", oli kirjoitettuna mustalle taululle. Miks'ei yhtä hyvin nais-äänit? Eikö heitä tarvitaakaan sekaköörissä, vai?

"Me olemme väärässä palkassa", sanoi kolme vanhaa poikaa, ostettuun tikketin lasten lttamiin, 14 p. He ostivat tikitit, nojasivat vähän aikaa klubhaalin ovea vasten ja katselivat ympärilleen. Sitte kiittivät he tikitistä, antoivat ne tikitin myyjälle ja sanoivat olevansa väärässä palkassa. He eivät olleet palkkakuntalaisia. MI—MI.

Siitä onnellisesta avioliitosta

Olen oikein mielenkiinnolla seurannut kirjoituksia onnellisesta avioliitosta, josta on tähän asti kirjoittaneet kokeneet aviovaimot, vaan minä en ole vielä aviovalmo, olen siis kokematon, vaan olen täydessä tyttären iässä, joten olen paljon nähnyt onnellisia ja onnettomia avioliittoja, joten pyydän nöyrimmästi anteeksi, että näin vaan sivusta katsellessani kirjoitan. Vaan eiköhän se ollutkin kysymys, minkälainen tulee olla ennenkuin on onnellisessa avioliitossa? Minulla on ollut oikein silmät haulla, kun kaikki kokeneet ihmiset ovat kirjoittaneet, että se riippuu ainostaan sukupuolisesta puhtaudesta, ja minä olen kuullut, että se riippuu luonteen ominaisuuksista ja taloudellisista syistä. En ole silti vanha-piika, että ei olisi ollut jonkinlaisia tilaisuuksia, enkä ole koskaan ajatellut, että minulla olisi kokematon ystävä, enkä sitä kysykään, ja jos joku sanoisi, niin en uskoisi. Mutta minä uskon että ainakin perhepalveloissa on suuri määrä puhtaita tyttöjä ja jos joku poika saa koskemattoman tytön, niin kiittäköön onneaan, vaan jos ei niin ei hänellä ole mitään syytä moittitakaan. Minä siis kirjoitan pieniä esimerkkejä, mitä olen tullut huomaamaan elämäni varrella. Suomessa ollessani kävin tehtaassa työssä, joten tutustuin nopeasti perheeseen. Eräs perhe oli todella onneton, vaan kaikki katsoivat että siinä oli vaimon syy. Mies oli kaunis näköinen ja siisti, vaan vaimon päällä ei koskaan ollut kunnolla vaatteet, ne roikkui ja repaloiti sinne tänne ja samalla myös oikein likaiset. Huoneistansa ei hän paljon siivonnut, että kun meni sisälle niin tiesi, että tuli hajua vastaan. Kerran hän oli pannut pyykkä ltkoamaan rappusten viereen suuren tumpullisen. Siihen satoi ja paistoi aurinko kunnes siihen ilmestyi pieniä matoja ja pikku linnut sen tietysti haistivat, koska alkoivat niitä noukkimaan, joka herätti naapurien huomion, jotka vuoron jälkeen kävivät katsomassa ja ihmettelemässä. Joskus sille tuli kova rikastumisen tuntu ja silloin se meni tehtaaseen vötyöhön ja jätti pienet lapset miehen hoitettavaksi. Minä ainakin usollut vaikka kuinka puhdas neitsyt, kon, että vaikka tuo nainen olisi niin ei mies voi olla onnellinen tuollaisen vaimon kanssa.

Ja minä asuin eräissä perheissä, joka ei myöskään ollut onnellinen, vaan minä syytän nyt miestä. Vaino oli oikein siisti ja puhdas kaikin tavoin, oli myös täydellisesti säästäväinen, ompeli lapsille ja itselleen

kaikki vaatteet ja muuten oikein hyväluonteinen, vaan mies oli aina itse-päinen kuin sonni, juopotteli ja resu-
si, oli usein yötäkin pois, välistä putkessa ja välistä nukkuu mihin sattui kaantumaan. Vaino sitten aina itki ja pelkäsi, jos sattuu vilustumaan ja sitten sairastuu, niin sitten vasta vastus tulee ja siitä sitten piti passata niin kuin keisarilla. Minä sille välistä mökötin, että en minä ainakaan passaisi, niin se sanoi vaan, että kyllä passaat, kun saat sellaisen miehen kuin hän on. Ja hänellä onkin niin hyvä akke että ei joka pojalla olekaan.

Ja naapurissit oli myös onneton pari, vaan en tiedä kumpaa nyt syytän, melkein molempia. Vaino oli oikein nuori ja mies vanha. Minä luulen, että vaino oli niin lapsellinen että ei oikein osannut hoitaa taloutta ja eikä myöskään voinut rakastaa niin vanhaa miestä, koska usein sanoi, että sinä saataman vanha! Ja välistä riideltiin niin kauan, että nkko pisti akan ulos ovesta, joka sitte meni kotinsa itkemään. Vihdoin mies lähti Amerikkaan ja jätti vaimon ja kaksi lasta oman onnensa nojaan. En tiedä, miksi miehet ovat niin pöhlöjä, että hakevat niitä nuoria tyttäriä, vaikka ovat varmoja, että se nyt ei käy päinsä että olisivat onnellisia.

Sitten tulin tänne Amerikkaan ja löysin taas onnettoman parin. Taaskin syytän enempi akkaa. Hän ei koskaan noussut asunsiin ylös valmistamaan aamiaista, kun mies lähti työhön. Hän nukkuu aina kello kymmeneen, eikä se ruoka myöskään ollut illalla valmista, kun mies tuli kotiin. Silloin saivat lapset syyn, että ei voinut mitään tehdä, enkä minä ole sen kiitimpiä lapsia ikkinä nähnyt. Sitten mies sai lähteä stooriin ja puita ja kolia kantamaan, astioita tiskaamaan ja lapsia hoitamaan ja mitä milloinkin. Välistä se suuttui ja lähti tanssiin ja porsasteli puoliyöhön asti ja sitten alkoi valmoaan kiusaamaan, että hänellä on taas ollut niin kovaa viettä, että hänestä tykätään enempi kuin pojista. Ja akka oli niin vihassa että melnasi pakahtua. Ja sitten aina haukkui siitä, siksi kuin tuli toinen kerta, ja he olivat aina onnettomat.

Ja sitten vieläkin löysin onnettoman parin, jonka luona asuin. Siinä oli kaunis nuori vaimo ja vanha mies ja se akka oli myöskin todella laiska ja se oli niin laiska, että ei se viitsinyt edes ottaa vaatteita päältänsä, kun meni illalla nukkumaan. Ruuan se valmisti silloin, kun sen oli näkö, eikä koskaan kunnollista. Aamulla mies itse laittoi mitä löysi, kun työhön meni ja illalla kävi ostoksilla ja passasi sen akan niin kuin kukkaa kämmenellä, ja akka ei vaan ollut tyytyväinen, siksi, että mies oli vanha.

Ja samanlaisia pareja olen nähnyt paljon, että mies ei perusta mistään muusta kuin että vaan on. Vaino saapi käydä päivätyössä, jos alkaa elää ja sitte lttasin tehdä kotityöt ja mies vaan makattee, eikä koskaan saa niin hyvää työtä, että kannattaisi tehdä ja sitten vaan kaikella tavalla halveksia naisia ja vaimoansa.

Minä olen ainakin päässyt siihen johtopäätökseen, että jos kerran melnaa olla onnellinen avioliitossa, niin on molempain huolehdittava tehtävistään oikealla tavalla, eikä käyttä turhamaista jaaritusta, eikä tuottaa toiselle kaikkia hommia. Se on selainen liitto, että siinä pitäisi täydellisesti ymmärtää toinen toistaan. Useinkin mies taikka nainen heittä-yt itsensä sitten naimisiin mentyään niin virattomiksi, että eivät perusta enää pukekkaan itseensä. Sitte toinen sanoo että sinä olet semmoinen resu, että ei sinun kanssa viitsi mihinkään lähteä. Tämä on jo vemyntä liian pitkäksi, siis toiste enempi. J—Y.

Minkä nuorena oppii,
sen vanhana taitaa

Luokkataistelualueelta

(Jatkoa kuudennelta sivulta.)

WINLOCK, WASH.

Pakisen tässä illan kuluksi Toverittaren lukijoille näitä kantokylän kuulujaisia, koska ei seuramme valittu ole halunnut kertoilla, vaan jätti palkkansa kokouksessa avoimeksi, ja kun kaikki pelkäävät, että se pitäisi olla niin erinomaisen hyvä ja kehittänyt, joka tohtii lehtin kirjoittaa, niin ei kukaan tahtonut sellaiseen toimeen ottaa tehtävää, minä vaan en niin erinomaisista toivo, kertoelen omalla tavallani sen, minkä sattuu.

Englanninkielistä Itakoulua

Täällä on alettu pitää ja kuuluu olevan vapaa. Hyvä juttu, onhan se koulu hyvää ja aina parempi mitä nuorempana ja enempi sitä saa, vaan se näin vanhoille ei oikein tahdo se kiellä totella, mennä tölöttää omaan totuttuun malliinsa ja sehän se tahtoo kyllästyttää, vaikka sitä alussa innoitetaan. Toivon kumminkin "koululapsille" jatkuvaa kestävyttä, ettei loppuisi kuten edellisinä talvina alkunsa.

Ompeluseuran naiset taas olivat floisella tuulella viime kokouksessa, että oikein kokouksen keskellä ottivat kupposen kahvia, että kieli luistaa ja hyvin se sitte lauloikin ja toimensa jatkoksi päättivät laittaa rennot lttamat naistenpäivän ilaksi. Helmikuun 24 päivä oli mielestämme sopivin, edellinen lita, että valvotaan, taan, kuten uutta vuotta vastaan ottaissa.

Toverittaren naistenpäivän numeroa päätettiin tilata 50 kappaletta jaettavaksi vapaasti.

Jos sitten saisimme jonkun uuden tilauksen, kun näkevät lehden, sellaisella huraskaalla toivolla no meidän naiset asioista tuumi, enkä oikein usko, että se oli pahimpia-
kaan.

Itämässä tulee muun muassa arvokas kuvaelma "Vapaus", joka jätettiin komitean huoleksi. Mikä silloin kukaan unohtuko kotia, vaan tulkaa näkemään, kuulemaan ja nauttimaan. Ovirahaan en voi vielä varmuudella sanoa, koska ei komitea ole vielä päättänyt, vaan ilmoitan sen myöhempään. Vakuutan kumminkin, että ei sen tähden huolehtia, sillä se ei kumminkaan ole kovin suuri.

Hauskoja uutisia kuuluu eilen osaston kokouksessa. Asia on seuraava: Meillä täällä kun on niin vähän osastoon kuuluvaa väkeä, niin on täytyntä järjestää niin, että kokouksia pidetään jokaisen jäsenen luona vuoron perään ja siksi kun on haalin vuokraa nostettu vähän liian korkeaksi, että ei tahdo rahat riittää, niin olemme nähneet sen sopivaumaksi ja tulee aina toisinaan matka vuoroin pitempi, vuoroin lyhempi itsekullekin. Niinpä nyt saimme kutsun tulla uuteen paikkaan ja vielä hyväillä toivella, että saadaan ussia jäseniä mukaan, sekös ihahdutti, me kun olemme jo kaiken toimomme kadottaneet, että Winlockista saadaan ussia jäseniä, sillä se ilo remahti ja joukolla päätettiin että mennään, sa-toi eli paistoi. Talo on toisella puolen kaupunkia ja siellä ei ole osaston kokouksia vielä ennen pidetty, vaikka on talon väki aina ollut suosiolinen työväenliikkeelle.

Sairautta on kovasti palkkakunnallamme. Tuikurta ovat sairastaneet lapset aivan järjestään ja aikuiset muuta kylmästä joutuvaan, mikä kuumetta ja yskää, kurkkutauteja ja muuta sentapaista. Ei ole kumminkaan ikäväämpää, siinä näkyvät paranevan yksi toisensa jälkeen, kaikille iloksi.

Suomalaiset farmarit yhä lisääntyvät Winlockiin. Niinpä on J. Beck ostanut talon J. Korven naapurista. Lykyä vain tykö!

Ensi ompeluseuran kokous on Samuelsonilla, helmikuun 1 p. Tervetuloa toimintaan niin uudet kuin vanhatkin jäsenet. A.